

faamecele oenute de vocația acestui tip de personaje: aceea de a trece din sicili-torul prizonierat al tutelei juridice în desfătătorul prizonierat al mariajului din dragoste. Meana Cernat are, prin acest rol, șansa unei spectaculoase reveniri în atenția publicului.

Radu Panamarenco, în Bartholo, reușește să comicizeze ursuzenia și suspiciu-nea și să producă veselie cu dramatica sa înfrângere sentimentală. Jorj Voiou este un Don Basile ridicol în admirația sa față de calomnia pe care nu va fi ni-ciodată în stare să o manipuleze; grav și patetic pînă la stupiditate, don Basile

apare în scenă sub monumentale arcade sonore și iese întotdeauna satisfăcut de faptul că a mai ciupit un gologan.

Strecurîndu-se printre aceste personaje și manevrîndu-le, Sebastian Papaiani își înzestrează personajul Figaro cu încă un har: acela de a fi un „deus ex machi-na“ în mod paradoxal îndatorat ființelor cărora le croiește destinul. Hazul, comi-cul izbucnesc din porii fiecărei clipe de spectacol. Nivelul artistic al acestei mon-tăni își merită pe deplin afluxul de spectatori pe care, nu e greu de bănu-it, îl va avea de acum încolo.

Paul Cornel CHITIC

început. Asistînd aparent pasiv la intruziunile de tot felul în viața sa de-dicată exclusiv studiului, mersului înainte al umă-nității, depășind cu seni-nătate incidentele în care „omul se opune omului“, el devine **raisonneur**, pur-tător de cuvînt al auto-rului, considerat, pe bună dreptate, un moralist cu simțul umorului.

Irina COROIU

...235

AMINTIRI

de Aleksei Arbutov
Teatrul „BULANDRA“
10 noiembrie 1985

Reimplicat într-o mon-tare-operă finită, căreia el însuși îi stabilise configu-rația, Ion Caramîtru a fost pus în situația de a schimba unghiul obiectiv cu cel subiectiv. Dar re-gizorul-actor nu s-a pu-tut abandona total rolu-lui preluat, el se împarte între interpretarea ironică și contemplarea severă. Astfel, un deliciu al revi-zionării acestui spectacol, păstrat excelent la trei ani de la premieră, constă

în urmărirea evoluției de cinic Ariel, de vanitos Pygmalion, a totdeauna înfrîntătorului actor. In-terpretul și-a impus un plan secund, din care, cu ochi critic, să poată și su-praveghea demularea ac-țiunii. Turbulentul, zăna-ticul și insolentul Denis a devenit acum un confi-dent absolut, lui i se des-tăinuie în chip relevant ceilalți eroi — un perso-naj- pretext pe care-l crezi cînd, în final, își neagă însăși consistența materi-ală

Conflictul declanșat de drama conjugală se îm-pletește cu povestea unei iubiri incipiente, aproape ireală. Protagonistă, Gina Patrichi poartă nestînsă flacăra eroinei, Liubov Gheorghievna, care în-cearcă să suporte sufe-rința cu decență, dar vrea totodată să descopere ra-țiunea nenorocirii absurde care-i dăstruge căminul. Judecînd cu imparțialitate și mai ales cu generozitate, ea va reuși să-și dis-culpe soțul și să-și ciș-tige, la rîndu-i, o amară libertate. Calea aceasta a-nevoioasă de la disperată autocompasiune la drama-tică resemnare actrița o parcurge cu inepuizabila

sa vervă și forță de inter-riorizare, în extraordinare treceri de la o stare la alta, de la ris la plîns.

Ambianța caldă, de tră-iri autentice, este menți-nută și de ceilalți inter-preti, în aceeași tonalitate inițială. Beate Fredanov, fie că-și rostește monolo-gul nostalgic despre ora-șul Blocadei, fie că doar citește o carte, umple scena cu prezența sa cal-mă, stenică. Ion Besoiu își cultivă scrupulos com-poziția: savantul zăpăcit, afectuos, îndrăgostit, ego-ist, aureolat fiind de o desuetudine hazlie. Deli-cată și palidă, Mariana Buruiană își consumă stingheră și tristă criza adolescentină. Mirela Go-rea persistă în poate prea teatrăla ardoare a firavei și totuși aprigei neaju-torate. O altă ipostază a feminității ce-și caută independența și iluzo-ria fericire întruchipează fugitiv Mihaela Găgiu. Temperamentală Zoe Mus-can precede în mod nece-sar un moment de fru-moasă poezie. Anticipaț și de un intermezzo muzical susținut cu vigoare lirică de Liana Lungu, acompa-niată în surdină de ine-puizabilul Caramîtru...

I. C.